

Sygn. akt: WZ 11/13

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk (przewodniczący)

SSN Jan Bogdan Rychlicki (sprawozdawca)

SSN Jerzy Steckiewicz

bez udziału stron w sprawie z pozwu J. A. B. o wznowienie postępowania zakończonego orzeczeniem Terenowej Komisji Odwoławczej ds. Pracy w R. z dnia 10 kwietnia 1982 r., , po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 4 czerwca 2013 r., jego zażalenia na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 12 kwietnia 2013 r., w kwestii właściwości

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

J. A. B. w dniu 21 grudnia 2012 r. skierował do Wojskowego Sądu Okręgowego w W. pozew o wznowienie przez ten Sąd postępowania w przedmiocie wypowiedzenia, w okresie obowiązywania stanu wojennego, umowy o pracę, zakończonego orzeczeniem Terenowej Komisji Odwoławczej ds. Pracy w R. z dnia 10 kwietnia 1982 r.

Wojskowy Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2013 r., na podstawie art. 35 § 1 k.p.k., uznał się niewłaściwym i sprawę z pozwu J. A. B. przekazał do rozpoznania według właściwości – Sądowi Rejonowemu w R. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Zażalenie na to postanowienie złożył J. A. B. W obszernym uzasadnieniu środka odwoławczego jego autor wskazując na okoliczności zdarzenia (zwolnienie z zakładu pracy), wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do merytorycznego rozpoznania Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w W.

Sąd Najwyższy rozważył.

Zażalenie nie jest zasadne. Wbrew temu, co podnosi skarżący decyzja procesowa sądu pierwszej instancji jest prawidłowa. Przepisy dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym (Dz.U. Nr 29, poz. 154 i z 1982 r. Nr 3, poz. 18) oraz przepisy dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. (Dz.U. Nr 29, poz. 157) nie określały właściwości sądów wojskowych w zakresie orzekania w sprawach ze stosunku prawa pracy. Właściwość sądów wojskowych była określona przez wskazane akty prawne jak również przez przepisy obowiązującego kodeksu karnego z 1969 r. i *de facto* dotyczyła spraw o określone tam przestępstwa. Odnosząc się do argumentacji podniesionej w zażaleniu wskazać należało, że zgodnie z treścią art. 13 ust. 6 ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. (Dz.U. Nr 20, poz. 85 ze zm.), o rozpoznawaniu przez sądy spraw z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem, m.in. komisji odwoławczej ds. pracy następuje według przepisów dotychczasowych, przy czym do wznowienia tego postępowania właściwy jest z zakresu prawa pracy sąd, który według tej ustawy byłby właściwy do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji.

W niniejszej sprawie sądem właściwym do rozpoznania „pozwu o wznowienie” jest Sąd Rejonowy w R. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Pouczenie: Na niniejsze postanowienie zażalenie nie przysługuje.